

Barrierer for Open Access

Hvorfor al videnskab af kvalitet endnu ikke er på nettet

Af Jørgen Burchardt

Det er mere end 15 år siden, at de første videnskabelige tidsskrifter blev gratis tilgængelige på Internettet. Der har siden været ført kraftige kampanjer for Open Access, som fænomenet nu kaldes. Imidlertid er det kun en minimal del af videnskaben, som endnu er blevet Open Access, på trods af fortalernes gyldne løfter. Artiklen forklarer nogle af årsagerne og diskuterer fremtiden.

Jørgen Burchardt
Forsker ved Danmarks Tekniske Museum
www.burchardt.name

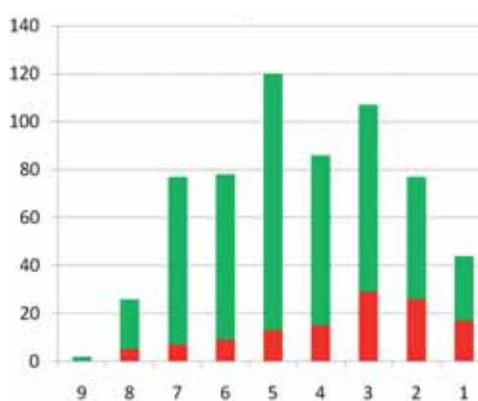
Open Access (OA) er blevet et varemærke og et politisk slogan. Det står for, at internettet skal benyttes som distributionskanal for videnskabelige artikler, som skal være gratis og umiddelbart tilgængelige i den fulde udstrækning. Tilhængerne angiver en række fordele, hvor den vigtigste er, at videnskabelige resultater er åbne for alle uden hensyn til økonomiske formåen. Forfatterne vil ved OA have fordel af, at deres værker angiveligt bliver mere læst og derved mere citeret.¹

Med disse fordele kan det heller ikke undre, at der langt tilbage i Internettets historie har været udviklet databaser med artikler. En del var gratis og umiddelbart tilgængelige og var således OA før begrebet var opfundet.² Et af de første egentlige tidsskrifter var tidsskriftet *E-journal*, oprettet i 1991.

Herhjemme oprettede forlaget Munksgaard i 1996 *First Monday*. Tidsskriftet blev efter nogle år solgt til udlandet, men fik snart følge af andre. Således kom et større tidsskrift, *Forum for Køn og Kultur*, på nettet i 1998, og *Tidsskrift for Arbejdsliv* blev det første peer-review bedømte dansksprogede tidsskrift i 2001.³

Kun 11 % af tidsskrifterne er OA

Med de store fordele og mere end 15 års erfaringer skulle man tro, at alle tidsskrifter ligger på nettet. Det er imidlertid ikke tilfældet. En opgørelse viser, at kun 11 % af landets tidsskrifter er OA og altså 89 %, som ikke er det.⁴

Det er kun en mindre del af de danske videnskabelige tidsskrifter, som i dag findes i Open Access. Den største succes er opnået ved de mindst videnskabelige tidsskrifter til højre i billedet, hvor især nyhedsblade er populære.

Tallet gælder de 246 mest videnskabelige tidsskrifter.⁵ Andelen af OA er dog større, hvis vi kun ser på de mere populære af de videnskabelige tidsskrifter, hvor 15 % af 314 tidsskrifter er gratis tilgængelige. Det er især nyhedsbreve fra institutioner og organisationer som f.eks. *Miljønyt* fra Miljøstyrelsen og *DSKS-nyt* fra Dansk Selskab for Kvalitet i Sundhedssektoren. Tillige er der en del reklamefinansierede tidsskrifter, som på nettet kan opnå endnu flere reklameindtægter. Det er tilfældet med *Helse* og *Gartnertidende* fra Dansk Erhvervsgartnerforening. Tidsskrifterne er dog meget blandede, hvor store og magtfulde foreninger som Advokatrådet og

Danmarks Lærerforening har lagt deres medlemsblade på nettet, hvor der ind mellem findes korte forskningsrelevante artikler. En af de mere levende udgives af Kvinfor, som via deres årlige bevilling på 5-6 mio. kr. har råd til at udgive *Forum for Køn og Kultur* gratis. Det er også her vi finder rene statslige og kommunale udgivelser som f.eks. *Humaniora* fra Forsknings- og Innovationsstyrelsen, *AKF Nyt* udgivet af kommuner og regioner og *Miljø og Sundhed* fra Sundhedsministeriet.

De laveste frugter er plukket

Hvis vi ser nærmere på udgiverne bag de mest videnskabelige OA-tidsskrifter, er der mange institutioner. De har en interesse i at markedsføre sig, og bidrager derfor med store beløb i forhold til andre tidsskrifters økonomi.

Blandt institutionerne findes mange statslige eller i hvert fald statsfinansierede institutioner, f.eks. Socialforskningsinstituttet med *Social Forskning*, Dansk Polarcenter med *Polarfronten* og Statsbiblioteket med *Tidsskrift for Sprogforskning*.

Den næststørste gruppe er de faglige professionsforeninger som DJØF med bl.a. *Juristen*, Dansk Tandlægeforening med *Tandlægebladet* og Den Danske Dyrlægeforening med *Dansk Veterinærtidsskrift*. Det er store og økonomisk stærke foreninger, og de har ofte tillige store indtægter fra annoncer (*Ugeskrift for Læger* fra Den Almindelige Danske Lægeforening har årligt ca. 23 mio. i indtægt). En hel anden type udgivelse er *Ugebladet A4* udgivet af LO. Størstedelen af OA-tidsskrifterne har institutioner bag sig med en stor grad af styring og kontrol med indholdet.

¹ Påstanden er dog omtvistet.

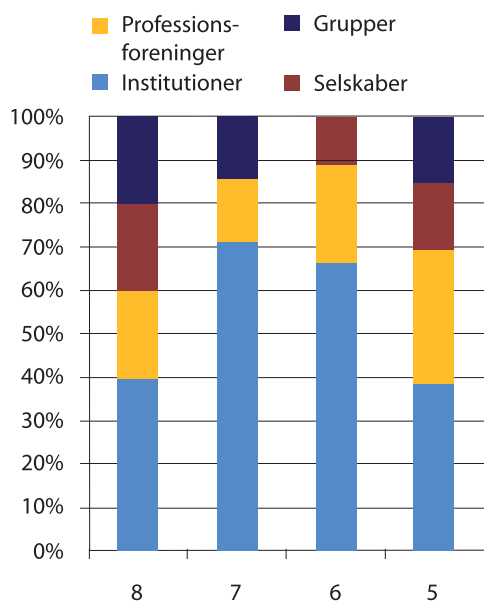
² Der har udviklet sig til en politisk bevægelse for Open Access med store kontroverser med forlagsbranchen. Denne diskussion skal ikke refereres her. Peter Suber har en nyttig "Timeline of the Open Access Movement" på www.earlham.edu/~peters/fos/timeline.htm.

³ Burchardt 2007b.

⁴ Grundmaterialet stammer fra Burchardt 2007a, Burchardt 2007b og Burchardt 2007c og viser situationen ultimo 2006 og primo 2007. Undersøgelsen medtager de nationale og nordiske tidsskrifter.

⁵ Tidsskrifterne er kategoriseret i 9 grupper, hvor gruppe 1 er det mindst videnskabelige mens 9 er de suverænt bedste tidsskrifter

Google indekserer rask væk ikke tilgængelige tidsskrifter og bøger, hvor forlag har leveret teksten, hvorfor lokalisering via søgemaskiner er lige så muligt som ved OA. Fordelen ved OA er altså ikke for forskerne, men for den brede befolkning

Stærke udgivere har sat deres udgivelser på nettet, mens svage udgivere ikke har råd. En stor procentdel af udgiverne bag Open Access tidsskrifterne i den bedste ende er nemlig offentlige institutioner og professionsforeninger. Derimod kommer kun en lille procentdel af tidsskrifter fra de største grupper - selskaber og løst organiserede udgivelsesgrupper. Af tidsskrifterne i den tredjebedste gruppe (7) udgives mere end 85 % af institutioner og stærke professionsforeninger. Kun knap 15 % udgives af selskaber eller løse grupper.

Selskaber og foreninger uden snævre professionsinteresser er langt den største gruppe af selskaber, men de står kun for en meget lille del af OA tidsskrifterne. Det er f.eks. Dansk Historisk Fællesråd med *Historie On-line* med en stærk anmelderafdeling, Dansk Matematisk Forenings *Matilde* og Det Kongelige Danske Geografiske Selskab med *Geografisk Tidsskrift*.

Den sidste gruppe tidsskrifter med en meget svag eller ingen forening bag tidsskriftet, står tilsvarende svagt blandt OA tidsskrifterne. Det er tidsskrifter som *Filmmagasinet 16:9*, *Kritisk Debat* og *Foucault Studies*, som viser, at det kan lade sig gøre at drive et levende tidsskrift uden større organisatorisk basis

Generelt er den store dominans af tidsskrifter udgivet på papir og efterfølgende også udgivet digitalt. Denne dobbeltpublicering har de fleste stadig. Derimod er antallet af tidsskrifter etableret fra grunden som digitale tidsskrifter, "greenfield" tidsskrifter, forbausende lille. Antallet er faktisk lavere end antallet af nye papirtidsskrifter. Mens der siden 1999 er blevet etableret 7 rene digitale tidsskrifter, er der i samme periode etableret 17 papirtidsskrifter. OA kan ikke siges at være en særlig stærk bevægelse blandt tidsskriftsudgivere.

Generelt er det de stærke organisationer og selskaber, der har etableret OA tidsskrifter, mens de svage miljøer – med visse undtagelser, ikke er stærkt repræsenteret. Det tyder på, at det er de laveste frugter, der er blevet plukket.

Hvorfor ikke publicere Open Access?

Hvad er det, som forhindrer de øvrige i at blive OA? Man kan tænke sig mange faktorer. De mest oplagte er konservatisme, svag organisation og økonomi.

Hvis vi tager konservatisme først, så er det helt sikkert, at den findes. I hvert fald findes der endnu enkelte tidsskrifter uden hjemmeside på nettet. Det må i dag betragtes som et udslag af konservatisme, idet der i periferien af et tidsskrift bør findes en skoleelev med kendskab til HTML, som i det mindste kan lave en stationær hjemmeside med adresse og telefonnummer.

Også blandt tidsskrifter med hjemmesider findes der utvivlsomt konservatisme. Det fremgik af spørgeskemaer til tidsskriftsredaktionerne – og passer pænt med mit personlige kendskab til tidsskriftsredaktører, at det man interesserer sig for, er sit fag. De kommercielle sider, herunder at etablere en distribution på nettet, er ofte prioriteret lavt i forhold til interessen for at højne kvaliteten af artiklerne. Mange tidsskrifter havde endda i mange år undladt at reklamere for deres tidsskrift, og når selv tidsskrifter med dårlig økonomi ikke har redaktører med sans for hvervning af nye abonnenter og derved fastholdelse af indtægter, er det svært at etablere noget nyt og fremmed som OA.

Mange tidsskrifter har en svag organisation, men det er ikke den eneste årsag. Vi har nemlig set digitale tidsskrifter drevet af en håndfuld personer. Man kunne tænke sig, at disse svage organisationer fik éngangsstøtte til at etablere sit OA tidsskrift og igennem denne ekstraordinære indsats etablere arbejdsrutiner. De to nævnte faktorer har helt sikkert betydning, men den tredje, økonomi, finder jeg langt den væsentligste. Selv hvis de to første faktorer blev afhjulpet, ville den tredje ligge som en generel forhindring.

Udgifter til Open Access kontra bogtrykt

Årsagen til den manglende overgang til OA er gennemgående i alle svar fra tidsskrifterne: økonomien. Jeg vil illustrere problemstillingen gennem et regnskab, der viser økonomien ved at udgive et OA tidsskrift versus et traditionelt papirtidsskrift.

Regnskab, redigering af tidsskrift

UDGIFTER

red.møder, redaktion	13.052
sekr. lay out, copy editing	50.880
redaktionssekretær	28.000
web, programmering mv.	11.585
billeder, royalty	8.925
korrektur	9.700
administration	27.581
revision, regnskab	11.497
diverse	14.942
i alt	160.576

INDTÆGTER

tilskud	47.500
diverse	309
i alt	47.809

Underskud 112.768

Regnskab, bogtrykte del af tidsskrift

UDGIFTER

adm. abonnement	65.063
trykkeri	110.404
porto	63.535
diverse	2.368
i alt	194.556

INDTÆGTER

abonnement	227.634
løssalg	18.033
copydan	37.100
distr. tilskud	7.388
annoncer	850
diverse	17.000
i alt	308.005

Overskud 113.449

Et Open Access tidsskrift vil ikke kunne eksistere økonomisk, blot ved at stoppe udgivelsen af en bogtrykt udgave – tværtimod. Kun en stor forøgelse af tilskud, vil kunne betale de redaktionelle udgifter. I dag er det overskuddet fra den bogtrykte del, som betaler de basale udgifter.

I regnskabet indgår udgifter ved professionelt drevne tidsskrifter, hvor travle seniorforskere sidder i redaktionen, hvilket kræver sekretærstøtte og et rimelig højt serviceniveau. Tidsskriftet er peer-review bedømt, hvorfor der ikke alene skal holdes styr på aftaler med forfattere, men også på peer-review bedømmere. Artiklerne er af høj kvalitet, hvorfor der er udgifter til korrekturlæsning, copy editing, tegnere og lay out. Tidsskrifterne er landsdækkende, hvilket betyder rejser og organiserede redaktionsmøder. I øvrigt er antallet af abonnenter stort – mellem 500 og 1.500, hvorfor deres økonomi er god.⁶

Regnskabet medtager kun de direkte udgifter, mens andre institutioner betaler for redaktører, peer-review bedømmere og anmelderes arbejde. Disse udgifter må formodes at være udgivelsesformen uvedkommende, da de er de samme ved et digitalt og trykt tidsskrift.

Regnskabet er opstillet, så udgifter til de basale omkostninger er holdt for sig; de vil også findes ved et OA tidsskrift. Tilbage er udgifter til det papirbårne medie, såsom trykning, porto og administration af abonnementer. Abonnementsindtægter er kun angivet ved den bogtrykte udgave, da ingen formodes at ville abonnere på et tidsskrift, der er gratis tilgængeligt fra første dag.

Som det fremgår af regnskabet, beløber de redaktionelle udgifter sig i snit til 160.000 kr., mens indtægterne ligger på knap 50.000 kr. – udelukkende offentlig støtte.

Der er altså et underskud på langt over 100.000 kr. Med andre ord: tidsskriftet kan kun få sine basale udgifter til redaktion dækket ved at sælge bogtrykte udgaver. Bogtrykt udgivelse er en betingelse for en udgivelse!

I udgifterne er i øvrigt kun medtaget fulde udgifter til tilstedeværelse på nettet ved et af tidsskrifterne, og man kunne tænke sig, at der påløber en del ekstra udgifter ved OA udgivelse.

Når vi ser på regnskabet, så springer en mistet indtægt i øjnene: indtægter fra kopiering af tidsskriftet til undervisningsbrug etc. Som reglerne er i øjeblikket, vil indtægterne stoppe ved overgang til OA. For meget anvendte tidsskrifter i undervisningen ligger indtægten næsten på niveau med det offentlige tilskud!

Disse indtægter vil ikke særlig let kunne reallokeres til en digital udgivelse. Aftalen er indgået mellem Danske Universiteter og Copydan baseret på undersøgelser af den konkrete kopiering. Det ville kræve et større politisk foderarbejde at ændre ordningen til også at omfatte digitale kopier, især da ingen vil kunne kontrollere brugets omfang.

Man kunne tænke sig, at bibliotekernes udgifter til abonnementer kunne indgå som en ekstra

indtægt til en OA udgivelse, så lad os regne på muligheden. For danske videnskabelige tidsskrifter ligger bibliotekernes andel af abonnenterne på omkring 7 %. Det vil sige, at omkring 16.000 kr. fra abonnement kunne lægges oven i de knap 50.000 kr. i tilskud. Desværre er der stadig en stor manko; der mangler 65 %, næsten 100.000 kr. pr. tidsskrift.

Er 186 % større tilskud realistisk?

Man kunne derfor tænke sig, at det offentlige forøgede sit tilskud og derved gjorde OA realiserbart. Nu fjerner vi os fra de hidtidige kendsgerninger og bevæger os ud i forudsigelsernes usikkerhed.

Imod et tilskud taler, at landets forskere faktisk ikke får nogen særlig stor fordel af OA. De kan i dag få tidsskrifterne leveret digitalt på deres hjemmecomputer via universitetsbibliotekenes abonnement. Hvis tidsskriftet ikke udgives digitalt, har Statsbiblioteket siden 2004 haft ret til selv at digitalisere artikler; folkebiblioteker har endda haft mulighed for at benytte disse digitale udgaver.⁷ Google indekserer rask væk ikke tilgængelige tidsskrifter og bøger, hvor forlag har leveret teksten, hvorfor lokalisering via søgemaskiner er lige så mulig som ved OA. Fordelen ved OA er altså ikke for forskerne, men for den brede befolkning.

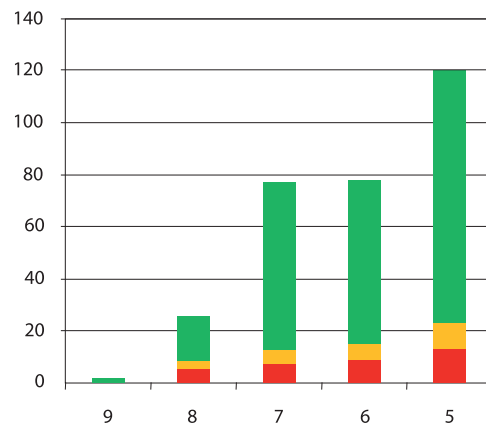
Imod taler også, at tidsskrifterne står politisk svagt. De er ikke organiserede og har ingen særlig kraftige fortalere for deres sag. Det kunne man se, da den såkaldte portostøtte blev afskaffet i 2004. Her lykkedes det i løbet af kort tid religiøse, idrætslige og almen-kulturelle tidsskrifter at få en kompensation. Således får Dansk Golf Union årligt 722.000 kr. i tilskud, mens ”blade udgivet af offentlige og private forskningsinstitutioner med henblik på at præsentere eller informere om disses forskning”⁸ helt kontant ikke er omfattet af ordningen. Videnskabsministeriet har altså ikke ville hjælpe de videnskabelige tidsskrifter for en mistet indtægt, som for et almindeligt tidsskrift ligger årligt i størrelsesordenen ca. 50.000 kr. Hvis alle tidsskrifter skal være OA, kræver det altså et tilskud på knap 100.000 kr. pr. tidsskrift.

Er det realistisk, at Videnskabsministeriet vil betale ca. 25 mio. kr. mere i tilskud for at få OA? Hvis ministeriet udviser samme (manglende) interesse som for at redde tidsskrifternes økonomi efter portostøttens afskaffelse, er svaret helt klart nej.

Forsinket Open Access en delløsning

Vi kunne stoppe artiklen her. OA er ikke mulig. Der er dog en slags kompromisløsning, nemlig den Forsinkede OA (FOA). Ved at indføre en

beskyttelsesperiode inden tidsskriftet kommer gratis på nettet vil forlaget kunne tjene penge på abonnenter hos den kreds af abonnenter, som absolut skal have tidsskriftet.

Selvom den Forsinkede Open Access tælles med (gule farve), er det stadig 80 % af danske tidsskrifter, som ikke ligger tilgængelige på nettet.

Denne model giver fordelene, at artiklerne er gratis tilgængelige og udgifterne bliver betalt af abonnenterne. Der er dog ulempen, at artiklerne ikke er frie i embargo-perioden og at en vis del af abonnenterne falder fra, hvorfor det offentlige alligevel måtte betale et ret stort beløb. Erfaringen fra nogle tidsskrifter viser, at ca. 20 % af abonnenterne falder bort det første år og at frafaldet fortsætter med nok 35 % af abonnenterne de første år. Omvendt vil der ved synligheden på nettet være et vist ekstra løssalg.

Der er blevet etableret et ret stort antal tidsskrifter i FOA, således at den totale andel når op på 19 %. Jo flere abonnementer et tidsskrift har, jo større er andelen med OA. Hele 37 % af tidsskrifter med flere end 2.000 abonnenter er OA, mens andelen falder til henholdsvis 28 % og 18 % ved henholdsvis abonnenttal på 650 – 2.000 og under 650. Det sidste antal er desværre langt det mest almindelige for danske tidsskrifter.⁹ Det er betingelserne ved at udgive i et lille sprogråde. Vi er 5,5 mio. indbyggere, mens engelsksprogede tidsskrifter kan henvende sig til hele verden med mere end 6 mia. mennesker. De fleste engelsksprogede tidsskrifter har da også oplag på over 5.000, hvilket gør deres økonomi mere hårdfør.¹⁰

Den nævnte forsinkelse er alt fra en måned og frem til mange år. Spredningen er stor og skyldes sikkert også, at beskyttelsesperioden er blevet sat efter en vurdering af det reelle behov. Ved fag med en hurtig udvikling behøver man ikke at beskytte meget gamle udgivelser, da de er forældede. Citationsdatabaserne viser, at der findes tidsskrifter med en mindre gennemsnitlig levetid

⁶ Regnskabet er en sammenstilling af årsopgørelserne fra *Dansk Sociologi*, *Tidsskrift for Arbejdsliv*, *Dansk Pædagogisk Tidsskrift* og *Unge Pædagoger*.

⁷ Pjece fra Biblioteksstyrelsen: Digital dokumentlevering af videnskabelige trykte tidsskrifter. 2004.

⁸ Kriterier for tilskud fra Bladpuljen. Styrelsen for Bibliotek og Medier.

⁹ Der findes kun oplysninger om abonnentstal for 107 tidsskrifter, hvorfor opgørelsens tal skal tages med forbehold. Tendensen er dog klar.

¹⁰ Donald W. King og Carol Tenopir: *Towards electronic journals. Realities for scientists, librarians, and publishers*. 2000.

Der findes så mange muligheder for videnskabelig kommunikation, at OA er ved at få et støvet image. Det hører teknologisk hjemme i Web 1.0.

for en artikel end 3 år ("cited half-life"), mens artikler i andre fag lever længere end 10 år.¹¹ En fast ensartet embargo periode vil derfor være uretfærdig for humaniora og samfundsvidenskab med deres lange levetider, men også ved en del fag inden for STM-området.

Andre løsninger og modeller

Da internettet for alvor fik betydning for mere end 20 år siden, skortede det ikke på visioner. Da diskussionen af betalingen af OA dukkede op, var der også mange forslag til, hvorledes man alene ved digital publicering kunne nedbringe udgifterne til et minimum.¹² Virkelighedens afprøvning af idéerne har ikke tilnærmelsesvis kunne give de forbedringer, som visionerne forudså. De basale udgifter til redaktion, lay-out m.v. ligger stort set fast, og hertil er kommet ekstra udgifter i forbindelse med den digitale distribution.¹³

Hvor OA i sin tid blev modtaget med begejstring blandt IT-nørderne, er interessen efterhånden kølnet. Det er i dag ikke særlig avanceret at distribuere et papirtidsskrift blot ved "at sætte strøm til". Der findes så mange muligheder for videnskabelig kommunikation, at OA er ved at få et støvet image. Det hører teknologisk hjemme i Web 1.0. Det gør ikke dens nytte mindre, men udviklerne på nettet er for længst kommet videre med Wiki, open research og mange andre muligheder på vej mod Web 3.0. I hvert fald skal man ikke forvente den store opbakning fra dette miljø til den daglige drift af OA tidsskrifter.

Dette skal ses i forhold til, at der faktisk har været bevilget offentlige midler til udvikling af OA, som har indgået i opgaverne for Danmarks Elektroniske Forskningsbibliotek, i dag DEFF. Problemet er blot, at de bevilgede efterhånden mere end 300 mio. kr. ikke er blevet udnyttet med forlagsbranchens erfaring og kendskab til udgivelsesøkonomi, ligesom forskere med erfaring i redaktion af videnskabelige tekster ligeledes har glimret ved deres fravær i de besluttede og udøvende organer.

Konklusion

Open Access er en fornuftig publiceringsform, som en del tidsskrifter allerede har indført. De 11 % af de tungeste tidsskrifter er imidlertid kun de "lave frugter", som stærke udgivere har høstet, og det må formodes, at der ikke er ret mange flere tidsskrifter, der har mulighed for at lægge deres artikler gratis på nettet uden negative konsekvenser. Selv med hybridformen Forsinket OA mangler stadig 80 % af landets tidsskrifter. Der findes den skævvridning, at mange OA-tidsskrifter kontrolleres og styres af den udgivende institution, mens de tidsskrifter, som ikke er OA, i stor udstrækning drives ud fra idealer om akademisk frihed og alsidighed.

Konservatisme blandt udgiverne og svage organisationer bag tidsskrifterne er helt sikkert årsag til, at nogle tidsskrifter ikke har arbejdet med OA. Det gælder dog for alle tidsskrifter, at de skal fastholde deres indtægter, hvis ikke kvalitet og mængde af artikler vil blive kraftigt reduceret eller tidsskriftet helt nedlagt.

Indtægterne fra salg af de bogtrykte tidsskrifter har i stor udstrækning betalt de basale udgifter til redaktion, lay-out, korrekturlæsning m.v. Det offentlige tilskud dækker maksimalt kun en mindre del af disse basale udgifter.

Selvom man flyttede beløbet fra bibliotekernes abonnement til et direkte tilskud til tidsskrifterne, ville man ikke tilnærmelsesvis kunne finansiere det redaktionelle arbejde.

Konklusionen er derfor, at hvis der skal etableres OA, skal det offentlige betale meget mere end det gør i dag. Det ligger i størrelsesordenen 25 mio., og selv ved den mindre drastiske Forsinkede OA skal det offentlige betale et betragteligt beløb.

Det er indlysende, at folk med forstand på publicering og redigering af videnskabelige tekster skal involveres i det fortsatte udviklingsarbejde, således at politikerne ikke kun træffer beslutninger ud fra velmenende idealisters teorier. Eksperimenter skal gøres med få tidsskrifter og ikke med alle tidsskrifter på en gang med risiko for, at et helt lands forskningsformidling rammes og man mister erfaringer opbygget gennem generationer. Det ville være katastrofalt, hvis Danmark mister sin videnskabelige kommunikation til og om det dansktalende samfund.

¹¹ ISI Web og Knowledge, Journal Citation Reports div. år.

¹² Endnu i dag lanceres sådanne tanker, således Julian H. Fisher: Scholarly publishing re-invented. Real costs and real freedoms. I: *Journal of Electronic Publishing*, spring 2008.

¹³ En optimal udnyttelse af de digitale muligheder kræver, at en udgiver kan opmærke i XML, kende til DOI, Crossref, Counter og mange tilsvarende teknologier og tjenester.

Konklusionen er derfor, at hvis der skal etableres OA, skal det offentlige betale meget mere end det gør i dag. Det ligger i størrelsesordenen 25 mio., og selv ved den mindre drastiske Forsinkede OA skal det offentlige betale et betragteligt beløb.